ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΡΕΘΥΜΝΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία Δραχ. 75
Ἐξάμηνος » 40

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΦΕΒΡΙΟΥ 1932

ΕΤΟΣ 10. ΑΡΙΘΜΟΣ 457

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 10

ΤΟ ΜΥΛΟΠΟΤΑΜΟΝ ΠΕΙΝΑ

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΑ ΝΑ ΨΩΜΙΣΟΥΝ ΤΑΣ ΠΑΣΧΟΥΣΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ

Μιὰ διαδρομὴ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μυλοποτάμου, εἶναι μία ἀτελείωτη ἀφορμὴ καὶ ὀδύνης καὶ ἀπογνώσεως. Ὀδύνης δι' ὅ,τι γίνεται σήμερον. Ἀπογνώσεως διὰ τὴν αὔριον. Οἱ χωρικοί μας δὲν στενοχωροῦνται μόνον ἐδῶ, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν Νομόν Ρεθύμνης, ἐν τῷ συνόλῳ της, ἐκ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, ποῦ ἔτη τώρα μακρά τοὺς κατήντησε πρόβλημα τὴν ζωήν. Οἱ Μυλοποταμῖτες περνᾶνε τραγικὰς ἡμέρας πείνης. Εἰς τὴν ἀτυχῆ ἐπαρχίαν, δὲν γίνεται ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα, εἴτε εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Κάθοδος δηλαδὴ πρὸς τὰς πόλεις καὶ ἀπειλαὶ κατὰ τοῦ Κράτους. Ὑποφέρουν, ἐδῶ, τὸ στυγνὸν μαρτύριον τῆς πείνης, χωρὶς νὰ τὴν ὀργανώνουν εἰς πορείας, σιωπηλοὶ καὶ ὑπερήφανοι. Ἡ ἐλὴὰ ποῦ ἔχει νὰ καρπίσῃ ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια, εἰς τὴν ἄμοιρην ἐπαρχίαν, τὸ χίτσινες ἐποχές, ἔσπρωξε σὲ μεγάλες καὶ πολυδάπανες καλλιέργειες διὰ νὰ πυκνώσῃ καὶ αὐτό, σήμερο, τὴ δυστυχία τοῦ τόπου, μὲ τὸν ἐξευτελισμὸν ποῦ ὑπέστη, ἔχουν περιαγάγει τὸ Μυλοπόταμον σὲ δικαιολογημένην ἀπόγνωσιν. Μοῦ ἔλεγαν ὅτι τὰ συνήθη ἡμερομίσθια τῶν ὑγιῶν ἀρρένων ἐργατῶν εἶναι 20—25 δρ. Αἱ γυναῖκες πληρώνονται 8 μὲ 10 δραχμ. Ἀλλὰ καὶ ἡ εὕρεσις ἐργασίας εἶναι ὄχι εὐχερὴς καὶ ἡ ἀνεργία, μαζὶ μὲ τὴν ἀκαρπίαν, κρατοῦν γονατισμένην τὴν ἀτυχῆ ἐπαρχίαν. Ὑπὸ τὴν πίεσιν αὐτῆς τῆς καταστάσεως, ποῦ εἶναι ἄπελπις, οἱ χωρικοὶ ἤρχισαν νὰ μὴ σκέπτωνται τὶ τέξεται ἡ ἐπιοῦσα. Ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τῶν πτηνῶν, ποῦ δέν δίδουν πεντάραν διὰ τὴν αὔριον, διότι ἡ αὔριον μεριμνήση περί αὐτῆς, ἤρχισαν, καταφέροντες δεινὸν πλῆγμα κατὰ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ πλούτου, **ἀποκόπτοντες ἐκ ρίζης,** τὰ ἐλαιόδενδρα καὶ τὰ χαρουπόδενδρα των **διὰ νὰ τὰ πωλήσουν, πρὸς 10 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν,** ὡς καυσόξυλα, ἢ πρὸς ἀνθρακοποιίαν καὶ κερδίσουν τὸν ἐπιούσιον. Καθὼς χαράσσω τὰς γραμμάς αὐτὸς, αἰσθάνομαι βαθύτατα, τὸν πόνον τοῦ χωρικοῦ μας, ὡς ἴδιον πόνον, διὰ μίαν κατάστασιν ποῦ δὲν ἔχει συγκινήσει κανένα, ποῦ ἴσως δὲν εἶναι γνωστὴ εἰς τὸ Κράτος καὶ ποῦ παντοῦ ἀλλοῦ, θὰ ὡδήγει τὸν Λαὸν εἰς ἐνόπλους κατὰ τοῦ Κράτους ἐκδηλώσεις. Παραλλήλως πρὸς τὴν ἀθλιότητα, ποῦ πιέζει τὴν ἐπαρχίαν οἱ δημόσιοι εἰσπράκτορες συνεχίζουν τὸ ἔργον των, τὰ δὲ ποινικὰ δικαστήρια, τὰ ἀγρονομεῖα καὶ ἡ ἀγροφυλακὴ, διὰ τῶν ἀφορήτων ἐξόδων κινήσεως αὐτῶν, ὀξύνουν τὴν ἀπόγνωσιν, ἐπιδεινώνουν τὰ δεινὰ του. Ἡ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μυλοποτάμου σημερινὴ κατάστασις ἐξ ἧς ὑποφέρει ὁλόκληρος ὁ νομὸς, καὶ ἄλλο μέγα τμῆμα τοῦ ὁποίου, ἡ ἐπαρχία Ρεθύμνης ἔπρεπε νὰ συνεπάρει τοὺς σημοσίους ἄνδρας τοῦ τόπου. Διατὶ, εἰς ὁμοίαν περίπτωσιν, θὰ παρεῖχε ἡ Κυβέρνησις τὰ μέσα τῆς ζωῆς, ἐὰν ἐνεφανίζετο ἀλλοῦ, εἰς διαμερίσματα περισσότερον θερμὰ, περισσότερον ἀνήσυχα; Ἡ ἀναστολὴ τῆς εἰσπράξεως τῶν δημοσίων εἴτε καὶ τῶν κοινοτικῶν φόρων ποῦ εἴδαμε νὰ συνιστᾶται ὡς πανάκεια κατὰ τῆς σημερινῆς ἀθλιότητος, εἶναι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ ἀφορήτου ποῦ ἔχει δημιουργηθῇ εἰς τὴν ὕπαιθρον. Ἐφόσον τὸ κίτρον πωλῆται εἰς τὴν σημερινὴν ἀστείαν τιμὴν, ἡ ἐλὴὰ δὲν παράγει, τὰ δὲ, εἰς καλοὺς καιροὺς, συναφθέντα δάνεια, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι τοκοφόρα, ἀναμφισβητήτως δημιουργεῖται μία κατάστασις, ὁδηγοῦσα εἰς ἀδιέξοδον. Τὸ ζήτημα τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν δὲν εἶναι ἐκ τῶν δυναμένων νὰ μένωσι μετέωρα ἢ ἀνεπαρκῶς τακτοποιημένα διὰ τῆς πολὺ ἀσυμφόρου μεθόδου τῶν χρεωστασίων. Εἶναι δυνατὸν, νὰ αἰσθανθοῦν καὶ οἱ ἔχοντες χρήματα, τὴν ἐπταετῆ τώρα κατάντιαν τῶν ἐχόντων ἀκινήτους περιουσίας, θυσιάζοντες τοὺς τόκους τῶν χρημάτων των, **ἐφόσον ταῦτα ἐδαπανήθησαν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μὲν κέρδους, ἀλλὰ μὴ πραγματοποιηθέντως;** Καὶ μποροῦν, ἐπὶ τέλους, οἱ κύριοι σοφοὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας νὰ μᾶς ἐξηγήσουν ἀπὸ τὶ πάσχει ἡ Μυλοποταμίτικη ἐλὴὰ καὶ ἔπαυσε νὰ γενᾷ; **Καὶ ἐὰν τὸ δένδρον εἶναι καταδικασμένον, διατὶ νὰ μὴ μεταβάλωμεν εἰς μίαν ἀπέρατον ἀνθρακοκάμινον τοὺς ἕως χθὲς πλουσίους, ἀτέρμονας ἐλαιῶνας τῆς ἐπαρχίας.** Καὶ περαιτέρω: Αὐτὰ τὰ ἔξοδα τῶν μικροδικαστηρίων καὶ τῶν ἀγρονομείων, πρὸς τὰ ὁποῖα οἱ χωρικοὶ μας ἔρχονται εἰς καθημερινὸν πλησίασμα, ὄχι ἐκ συνηθείας τινος ἢ τάσεως ἢ καὶ ἐκ περιστάσεως, τὸ περισσότερον, ἐκ περιστάσεως, καὶ εἰς ζημίας ἀναξίας λόγου, **δὲν μποροῦν αὐτὰ τὰ ἔξοδα νὰ περιορισθοῦν εἰς τὰ ἐλάχιστα;** Διὰ ἀγροζημίαν μιᾶς δραχμῆς ἤτις προξενεῖται ἐξ ἀμελείας, εἶναι λησταία τοῦ Κράτους, νὰ ζητῇ ὡς ἔξοδα κινήσεως τῆς δικαστικῆς μηχανῆς του, δρ. 56. Διὰ μίαν παράβασιν τοῦ νόμου περὶ ἐξυβρίσεως, 700 καὶ 1000 δραχ. Ὅμοιον ποσὸν διὰ δύο πυροβολισμοὺς ποῦ θὰ ρίψῃ ὁ κακοπαθῶν χωρικὸς μας εἰς στιγμὰς εὐθυμίας, τόσον ἀπαραιτήτου διὰ τὸν συγκερασμὸν τῆς σημερινῆς καταστάσεως. Πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι διότι ὁ Λαὸς μας τηρεῖ τὴν σημερινὴν τάξιν τῶν πραγμάτων, μὲ ἀληθινὸν πατριωτισμὸν, ὡς ἰδίαν θεματοφυλακὴν. Ἀλλὰ πολὺ φοβούμεθα ὅτι αὐτὴ ἡ ὡραία προστάθεια θὰ καταβληθῇ κάποτε, ἐκ μόνου τοῦ λόγου, ὅτι μένει ἀβοήθητος ὁ Λαὸς ἐν αὐτῇ.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

Η ΑΜΠΑΔΙΑ

ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΑΜΑΡΙΖΗΤΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΚΟΛΗΘΗ ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

Ἀναγινώσκωμεν ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ ἀνατολικοῦ διαμερίσματος τῆς ἐπαρχίας Ἀμαρίου ἐζήτησαν δι' ἀναφορᾶς των πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὴν προσκόλλησιν των εἰς τὸν νομὸν Ἡρακλείου διαγραφομένων ἐκ τοῦ νομοῦ μας. Τὸ δικαιολογητικὸν τῆς τοιαύτης «ἀπεγνωσμένης» αἰτήσεως τῶν Ἀμαριωτῶν, εἶναι ὅτι κατ' οὐδὲν ἀσχολοῦνται περὶ αὐτῶν οἱ βουλευταὶ τοῦ νομοῦ Ρεθύμνης, οἱ ὁποῖοι **«ἀφ οὗ λάβουν τὴν ψῆφον τοῦ λαοῦ μὲ χιλίας ὑποσχέσεις, ἀπέρχονται μακρὰν τοῦ νομοῦ καὶ μακρόθεν ἐρωτοῦν διότι ἀπὸ κοντὰ φοβοῦνται ν' αντικρύσουν τὴν δικαίαν ἀγανάκτησίν του».** Τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβὲς διότι ἐν ᾧ τ' αὐτὰ λέγονται, μακρὰ ἤδη ἔτη, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας, περέρχονται τὰς ὁποίας κατὰ τὴν ἀναφορὰν τῶν Ἀμπαδιωτῶν, φοροῦνται ν' ἀντικρύσουν καὶ διότι καὶ μόνον χρίονται ἀπὸ τὸν κ. Βενιζέλον, ψηφίζονται καὶ ἀποστέλλονται ἑκάστοτε εἰς τὴν Βουλὴν, χωρίς, κατὰ τὸ τετραετές διάστημα τῆς θητείας των, ν' ἀκουσθῇ μία των ἐν ἐπισήμῳ χώρῳ λέξις ἢ μία διαμαρτυρία, διότι ἀδικούμεθα, διότι παραγκωνιζόμεθα ἢ διότι σιγὰ—σιγὰ διαλυόμεθα, πότε ἀφαιρουμένων τῶν Σφακίων, ἄλλοτε ἀπειλουμένης τῆς ἀποσπάσεως τῆς Ἀσῆ Γωνιᾶς ἢ τῆς Ἀμπαδιᾶς. Καὶ μετὰ δύο βουλευτικὰς περιόδους θὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ συνταξιοῦχοι διὰ νὰ ζήσουν αὐτοὶ μὲν καλὰ, ἡμεῖς δὲ, κακὰ καὶ ψυχρά. Ἀλλὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου σκοπὸς δὲν εἶναι τὸ ἀναμάσημα πραγμάτων γνωστῶν καὶ πολλάκις λεχθέντων, ἀλλ' ὁ γενικώτερος κίνδυνος τῆς ἀποκαρδιώσεως ποῦ ὑπέστη, ἕνα μέγα καὶ εὔφορον διαμέρισμα τοῦ Νομοῦ Ρεθύμνης, ἡ Ἀμπαδιὰ. Τὰ δὲ παράπονα τοῦ διαμερίσματος αὐτοῦ καὶ δικαιολογημένα εἶναι καὶ ἀπολύτως ἀληθῆ. Ἡ Ἀμπαδιὰ ἔπρεπε νὰ ἔχει συνδεθῇ μὲ τὴν πόλιν, ἀπὸ πολλοῦ. Ἔπρεπε δὲ νὰ ἐφροντίζετο σοβαρῶς, χάρις εἰς τὰ προϊόντά της καὶ τὴν ἐλὴά της ποῦ μποροῦσε νὰ γίνῃ θαῦμα καὶ διότι εὑρισκομένη εἰς τὸ μεταίχμιον τῶν δύο Νομῶν, τρέπεται πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἐφ' ὅσον ἐγκαταλείπεται ἐκ τῶν ἐδῶ. Ἡ ὁδὸς πρὸς τὸ Ἀμάρι, θὰ ἐματαίωνε ὁριστικῶς τὸν κίνδυνον, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ ἡ δικαία ἀναφορὰ τῶν Ἀμπαδιωτῶν, θὰ ἐνίσχυε δὲ σπουδαίως τὴν ἐν γένει ἐμπορικὴν κίνησιν τοῦ Νομοῦ μας, σήμερον κατὰ τὸ πλεῖστον ἄπρακτον. Δὲν θέλομεν νὰ κατηγορήσωμεν κανένα οὔτε νομίζομεν ὅτι ἐὰν πρόκειται νὰ ἐμφανισθοῦν νέοι πολιτικοὶ ἄνδρες θὰ στηρίξουν τὴν ἀναγνώρισίν των εἰς τὴν χρεωκοπίαν τῶν μέχρι σήμερον πολιτευθέντων, ὅσῳ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς πυκνώσεως τῶν γραμμῶν τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἐπιλογῆς τῶν καλύτερα κατηρτισμένων καὶ τῶν ὑποσχομένων ἐργασίαν καὶ καλὴν καὶ ὠργανωμένην καὶ ὠφέλιμον. Ἀλλ' ὁ κίνδυνος τῆς διαλύσεως τοῦ νομοῦ, πάλιν ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, χανόν των τὴν μεταξὺ μας ἐμπιστοσύνην, δὲν νομίζομεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἠχήσῃ κατὰ τῶν ὤτων ἐκείνων, ποῦ μορφώσαντες τὴν διαβολὴν εἰς ὅπλον πολέμου, δὲν θέλουν νὰ πεισθοῦν ὅτι ἡ ἐποχήμας δὲν ἀρκεῖται πλέον εἰς λόγια, ἀλλ' ἀξιοῖ ἔργα καὶ φίλεργον διάθεσιν.

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΥΛΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΑΙΣΧΡΟΥΡΓΙΑ

—:Γιατὶ νὰ εἶναι ἔτσι, κ. Καραμπάση, ὁ κόσμος; Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐξακολουθῇ νὰ εἶναι πάντα, ὡς ἄτομον καὶ ὡς σύνολον, ἕνα **τρισάθλιον** καὶ **τρισδυτυχισμένον «ΚΤΗΝΟΣ»;;** Γιατὶ ἡ Ἀγγλία νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κατέχῃ τὴν Κύπρον, παρὰ πᾶσαν λογικὴν, παρὰ πᾶν ἀνθρώπινον δίκαιον καὶ ἡ Ἰταλία ἡ οἱ **«Μακαρονάδες»** τὰ ἑλληνικώτατα Δωδεκάννησά μας;; Γιατὶ ὁ ὑλικὸς πλοῦτος καὶ ἡ Καπιταλιστικὴ Βία, ἡ κτηνώδης Ἰσχὺς ἢ Δύναμις νὰ τσαλοπατοῦν ὅ,τι ἱερὸν καὶ ὅ,τι ἅγιον, νὰ τὸ ὑποδουλώνουν, νὰ τὸ ἐκμεταλλεύωνται, αἰσχρότατα καὶ ἀτιμότατα, καὶ νὰ οὐροῦν καὶ νὰ αἰσχρουργοῦν ἐπ' αὐτῶν, μὲ τὸ **«ἔτσι θέλω»;;** Γιατὶ, κ. Κραμπάση, δὲν γράφεις καὶ δὲν βομβαρδίζεις, σκληρότατα καὶ ὀξύτατα, πλὴν δικαιότατα, ὡς ἄλλος Ἡσαΐας ἢ Ἀπόστολος Παῦλος, τοὺς φαύλους καὶ αἰσχροὺς, τοὺς δικοὺς μας καὶ τοὺς ξένους, τοὺς Καπιταλιστὰς καὶ Μπολσεβίκους, τὰ δυὸ αὐτὰ **«αἴσχιστα»** καὶ πανάθλια καὶ οἰκτρώτατα **«ἄκρα»** τῆς συγχρόνου Φαυλότητος, Ἀτιμίας, Αἰσχρότητος;; Αὐτὰ καὶ ἄλλα πλεῖστα δμοια μοῦ ἔλεγεν ἕνας Νεοέλλην, σοφὸς καὶ διανοούμενος, σ' ἕνα νεοελληνικὸν ἢ ρωμέϊκον κέντρον τῆς Ἀνατολ. Ἀφρικῆς, τῆς κάτωθεν τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Καὶ τοῦ ἀπήντησα τὰ ἑξῆς, ἐνώπιον ἀρκετῶν ἄλλων Νεοελλήνων ὁμογενῶν;;—Ὁ κόσμος καὶ ὁ κοσμάκης εἶναι **«τέτοιος»** ποὺ εἶναι καὶ ὄχι ἄλλος, γιατὶ ἔτσι **«θέλομεν»** ὅλοι μας, ὁ καθένας μας χωριστὰ, καὶ ὅλοι μας μαζύ. Πάντοτε καὶ παντοῦ ὁ **«ὑλικὸς πλοῦτος»**, ὄχι ὁ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς, αἰσχρουργεῖ καὶ θὰ αἰσχρουργῇ αἰωνίως, εἴτε ὡς μονάδων ἢ ἀτόμων **«Ἀτομικισμὸς»** εἴτε ὡς πολλῶν Κεφαλαιούχων καὶ Στρατοκρατῶν **«Ἀτομικισμὸς»**, εἴτε ὡς ἔθνους ἢ Κράτους ἐθνικὸς **«Καπιταλισμὸς»** ἢ **«Ἀτομικισμὸς»**. Οἱ Ἐγγλέζοι ὅμως θὰ εἴχανε φύγει ἀπὸ τὴν Κύπρον, πρὸ πολλοῦ, καὶ οἱ **«Μακαρονάδες»** ἢ οἱ **«Φρατέλοι»** μας ἀπὸ τὰ Δωδεκάννησα ἂν ἐμεῖς οἱ Νεοέλληνες ἢ Ρωμηοὶ πρὶν, ὅταν ἔπρεπε, εἴμεθα **«ἡνωμένοι»**, ἂν δὲν ἀλληλοϋβριζόμεθα, ἂν δὲν ἀλληλογαυγιζόμεθα ἂν δὲν ἀλληλοτρωγόμεθα, γιὰ Κώτσους, γιὰ Σοφίες, γιὰ Βενιζέλους, γιὰ Γουνάρηδες, γιὰ ἄτομα, ὄχι γιὰ **«πράγματα»**, γιὰ προσωπολατρεῖές μας καὶ ἄλλες ὕψιστες βλακεῖες μας. Γιατὶ, οἱ Ρωμηοὶ, οἱ σύγχρονοι **«Διανοούμενοι»** ἐξυμνοῦν καὶ δοξολογοῦν καὶ λιβανίζουνε, μόνον καὶ ἀποκλειστικῶς, τὶς **«Ἀρετὲς»** τῆς Φυλῆς μας, τὶς πολὺ λίγες καὶ μικρὲς, καὶ δέν κτυποῦν καὶ δὲν ἐλέγχουν καὶ γιατὶ κρύπτουν, ἐπιμελέστατα, τὰ **«Ἐλαττώματα»** τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα, τῆς Φυλῆς;; Εἶναι αὐτὸ Ἱστορία, εἶναι ἐπιστήμη, εἶναι δίκαιον, φέρει πρόοδον, κάτι τὸ ἀνώτερον, τὸ εὐγενέστερον, τὸ ἀνθρωπιστικώτερον;; Ὅταν ἕνας γιατρὸς τοῦ σώματος κρύφτῃ τὶς ἀρρώστειες, τὶς μικρὲς ἢ μεγάλες τῶν πελατῶν του, ὅταν τὶς σκεπάζῃ τὶ γίνουνται οἱ ἄρρωστοὶ του;;